

Hoofdstuk 1

heden, ziekenhuis

Hoe vaak heb ik niet naast een kinderbed gezeten en een verhaal over monsters verteld? Over spugende draken met bloeddoorlopen ogen, over spoken in mistige gewaden of buitenaardse wezens die per ongeluk in onze achtertuin waren geland? Altijd zei ik na afloop: 'Maar je weet, monsters bestaan niet, alles komt goed, kijk eens wat een vriendelijke ogen die draak in werkelijkheid heeft. Dat spookje is eigenlijk zelf heel bang.'

Maar ik heb gelogen, monsters bestaan. Wat ons overkwam komt nooit meer goed.

Dit is een verhaal over monsters, over geesten en demonen. Over het kwaad en een god die keer op keer de andere kant op keek.

Het ruikt naar de zee in de kamer. Zee, strand, zon, zout. Als ik mijn ogen dicht zou doen, dan zou ik de golfslag weer horen, het hoge roepen van meeuwen, het kraken van de schelpen onder mijn voeten. Mijn sportschoenen staan in de vensterbank, over de stoelleuning daarnaast hangen mijn kleren te drogen, mijn T-shirts, mijn hardloopjasje. Over mijn korte broek loopt als een scheur in het ijs een dikke, wit uitgebeten streep. Ik heb een lichtblauwe badjas aan van het ziekenhuis en ongemakkelijke wegwerpslippers.

Ik zit niet aan een kinderbed. In het hoge ziekenhuisbed dat met veel te veel metaal en hendels midden in de kamer staat, ligt de man met wie ik vijftien jaar geleden trouwde in een

stadsdeelkantoor in Amsterdam-West en die me, ondanks alles wat er de laatste tijd gebeurd is, zo oneindig lief is.

Ik kan Riks hand niet vasthouden. In plaats daarvan raak ik even een ongeschonden stuk van zijn onderarm aan, veeg zijn blonde haar, plakkerig van het zout, weg van zijn voorhoofd. Tegen de haargrens zit een lichte streep, verder is zijn gezicht gebruid van het vele buiten zijn, maar het bloed is weggetrokken uit zijn huid, naar diepere lagen in zijn lijf. Zijn wangen voelen koud. Zijn ogen zijn gesloten. Ik zit hier voor als hij ze opendoet. Zodat hij dan geen monster ziet, niet de dood, maar mij. Mijn vertrouwde gezicht, ook al is dat niet helemaal op zijn best met de opgezwollen en gescheurde wenkbrauw. Het haar, dat donker is en sluiik, steekt nu als een punkkapsel alle kanten op. Mijn neus is verveld, net als de bovenkant van mijn oren. Mijn lippen voelen droog en gebarsten. De schaafwond op mijn jukbeen die bijna geheeld was, is weer opengesprongen en schrijnt.

Een lage zon streept door de zonwering. Na het noodweer van vannacht is het toch weer opgeklaard en warm aan het worden. Ik heb niks anders te doen dan te proberen om de reconstructie te maken en na te denken over hoe dit allemaal kon gebeuren. Met mij. Met ons. Er moet toch een reden zijn. Een verklaring, een manier om betekenis te geven aan wat er gebeurd is.

Een van de verpleegkundigen kwam me een bijbel brengen. Ik weet niet waarom. Misschien omdat we Huibregtse heten, wat een heel bekende naam is hier, en ze dacht dat iedereen die Huibregtse heet en in Zeeland woont wel gelovig moet zijn? Of ze gaf hem gewoon omdat het morgen zondag is. De dag dat de Heer moe was van al zijn werk en even vrijaf nam.

Ik heb nog nooit gebeden, misschien is dit een goed moment om ermee te beginnen. Maar alles wat ik kan bedenken is: in

godsnaam, Rik, niet weggaan. Blijf bij me, of als je al weg was, kom terug bij me. In godsnaam, kom terug bij mij.

Mijn huid schrijnt als ik mijn kleren weer aantrek die nog vol scherp zand zitten. Ik heb overal krassen: op de binnenkant van mijn armen, mijn hals, mijn bovenbenen. Felrode rafeelige halen met verse korstjes. Ik heb mijn knokkels opengehaald. Maar het is allemaal niet belangrijk. Het enige wat telt is die bewegingloze vorm in het bed. Op het kastje staat melk en sap en een bordje met iets onder cellofaan. Ze blijven maar neerzetten. Ik drink een glas water, daarna de kop lauwe thee en loop door de kamer op de veel te grote slippers. Voor het raam staat een tafel. Daarop ligt zijn bruinleren portemonnee. Als een rechtop gezet opengevouwen boekje staat hij te drogen. Paspoort. Sleutels. Zijn dure kalfsleren riem. De rest is in een plastic zak gepropt. Van onder de tafel komt de lucht van zeewier omhoog, van rottende vis. Van bederf. Zo rook de babywalvis ook die verleden week strandde voor de kust en die nu dood is. Geuren die botsen met deze omgeving en die buiten horen, niet binnen op een zaterdag in juli in een Zeeuws ziekenhuis.

Hier begint het verhaal.

Of misschien eindigt het hier, als ik tenminste alles terug kan halen en in de juiste volgorde weet te zetten. Als ze ons verder met rust laten, eindelijk eens met rust laten.